

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/37/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421010109
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8421010109.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.01.2022, v trestnej veci proti obžalovanému K. L. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/24/2021 zo dňa 01.10.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného K. L..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný K. L. uznaný za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 01.01.2020 v čase okolo 03.05 hod. v Bare U Leva, na ul. Zimná 1, Spišská Belá, okr. Kežmarok, fyzicky zaútočil voči príslušníkom Policajného zboru Obvodného oddelenia PZ Spišská Belá npor. C. O., ČOZ: XXXXXX, a ppráp. A. G., ČOZ: XXXXXX, ktorí boli oblečení v služobnej uniforme s riadnym označením príslušnosti k PZ, tým spôsobom, že počas toho, ako vykonávali služobný zákrok voči G. L., a to pri použití donucovacích prostriedkov a priložení pút podľa § 52 ods. 1 písm. a) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, bránil npor. C. O. vo vykonaní služobného zákroku strkaním a odťahovaním ho od G. L., na čo bol vyzývaný opakovane, aby upustil od protiprávneho konania, na to však nereagoval a fyzicky zaútočil aj voči ppráp. A. G. vykonávajúcemu služobný zákrok a to tak, že ho dvakrát strhol na zem, kde spolu na zemi zápasili, následne bol vyvedený zákazníkmi z baru von, kde pri tom ako obžalovaný K. L. kľáčal na zemi pred barom schmatol nohu k nemu prichádzajúceho ppráp. A. G. a stiahol ho na ľavé koleno k zemi, kde po výzve upustil od ďalšieho protiprávneho konania, čím svojim konaním príslušníkovi Policajného zboru npor. C. O. nespôsobil zranenie a ppráp. A. G. spôsobil obojstranné pomliaždenie kolien, ktoré si nevyžiadalo liečenie.

Za to mu podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 37 písm. f), m), § 38 ods. 4 Tr. zákona a § 49 ods. 2 Tr. zákona bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Súčasne podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona mu bolo uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti uvedenému rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu aj písomne odôvodnil. Namieťa v ňom, že prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a že sa nezapodieval rozpormi, ktoré vo veci vznikli a tieto rozpory ani neodstránil. Rovnako namieťa, že nevzal do úvahy skutočnosť, že sa jedná len „o tvrdenie proti tvrdeniu“, ktoré nemá oporu v ďalšom dokazovaní a preto mal

postupovať v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech obvineného. Tento postup súdu je v rozpore so základnými zásadami trestného konania uvedenými v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. poriadku, pretože orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol riadne zistený skutkový stav v veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ale aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Z napadnutého rozsudku je podľa neho zrejmé, že súd nepostupoval podľa týchto základných zásad, čo vyplýva aj z dôvodov rozsudku, keď sa súd obmedzil na citáciu výpovedí svedkov a vôbec nevzal do úvahy skutočnosti, ktoré svedčili v jeho prospech. V tomto smere považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný. Od prvopočiatku, od vznesenia obvinenia poukazoval na to, že nijakým spôsobom nebolo preukázané, žeby svojim konaním naplnil skutkovú podstatu trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa 323 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, pretože nebola naplnená subjektívna stránka trestného činu, úmysel pôsobiť pre výkon právomoci verejného činiteľa, ale ani objektívna stránka, pretože akýkoľvek kontakt s ktorýmkoľvek z policajtov nebol mierený proti policajtom ako verejným činiteľom a dokonca nijakým spôsobom neútočil na svoje okolie v zmysle výtržnosti a podobne, aj keď bol značne pod vplyvom alkoholu. Do baru, kde sa mal skutok stať v čase silvestrovskej zábavy, vstupoval samostatne a nebol ani v spoločnosti výtržníka G. L., kvôli ktorému bola policajná hliadka privolaná pre jeho výtržnosti. O tom, že sa žiadny skutok z jeho strany nestal svedčí aj kamerový záznam, ktorý bol premietnutý na hlavnom pojednávaní, na ktorom nie je zaznamenané žiadne jeho protiprávne konanie, naopak je zaznamenaný protiprávny zásah policajtov voči jeho osobe. Zdôraznil, že nemal žiaden úmysel akýmkoľvek spôsobom útočiť na tam prítomných zasahujúcich policajtov a pokiaľ policajti zasahovali proti nemu a došlo k pádu na zem, tak z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že to bolo z dôvodu jeho opitosti a potknutiu sa policajta. Pri jeho tzv. útoku pred barom, ako má jednoznačne vyplývať z dôkazov a aj zo samotnej výpovede policajta, kľáčal na zemi a nebol schopný pohybu a keď policajt prechádzal okolo neho, zachytil sa jeho nohy, aby sa vôbec mohol postaviť. Nevie, ako mohol v tom čase a za okolností, ktoré popísal, spáchať útok na verejného činiteľa, keď pred barom bola úplná tma a na chodníku bol ľad. Navyše podľa výpovede policajta - poškodeného A. G. tento išiel von z baru nie za ním, aby vykonal zákrok, ale len prechádzal okolo neho kľáčiaceho na zemi.

Podľa lekárskej správy tento policajt utrpel drobné odreniny a nie pomliaždenie oboch kolien a už vôbec nie je zrejmé, či tieto drobné odreniny boli v príčinnej súvislosti s jeho konaním. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku.

Deň pred konaním verejného zasadnutia o odvolaní bolo krajskému súdu doručené doplnenie dôvodov odvolania obžalovaného. V ňom prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že vzhľadom na to, že prípravné konanie, ako aj hlavné pojednávanie bolo podľa neho jednostranné, predkladá návrh na vykonanie dôkazov, ktoré neboli a mali byť vykonané už v prípravnom konaní. Ako nových svedkov označil N. E., N. M., N. X., A. L., R. L. a G. L. - všetci bytom v Spišskej Belej, ktorí mali byť účastní udalosti, ktorá je predmetom trestného stíhania v bare U Leva na ul. Zimnej č. 1, Spišská Belá. Títo svedkovia doposiaľ neboli nijakým spôsobom identifikovaní orgánmi činnými v trestnom konaní aj napriek tomu, že počas prípravného konania žiadal o ich stotožnenie, pretože tieto osoby bolo možné stotožniť jednak policajtami, vyšetrovateľom, ako aj zamestnancami baru, kde sa udalosť stala, a to najmä prostredníctvom videozáznamu. Až dnešného dňa 11.01.2022 boli jeho obhajcovi oznámené mená osôb, ktoré boli účastné udalosti, ktorá je predmetom trestného stíhania a aj napriek časovému odstupu by mohli vypovedať o dôležitých okolnostiach trestného činu, ktorý sa mal stať dňa 01.01.2020. Tvrdí, že z dôkazov vykonaných v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, vrátane premietnutého videozáznamu, je zrejmé, že sa skutok nestal. Pretože nepredpokladal takéto neobjektívne a jednostranné rozhodnutie vo veci a aj z dôvodu ochrany osobných údajov, sa mu nepodarilo do rozhodnutia okresného súdu stotožniť vyššie uvedených svedkov. Preto žiadal krajský súd, aby aj v tomto štádiu trestného konania vyhovel jeho návrhu a zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, a to aj z dôvodu vypočutia ním navrhovaných svedkov.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje.

V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného týkajúcimi sa zisteného skutkového stavu považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že právo na spravodlivý proces nezaručuje obžalovanému nárok na rozhodnutie zodpovedajúce jeho názoru, ale zabezpečuje mu právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré bolo pred súdom prvého stupňa zachované, pretože vykonal dostatok dôkazov za účelom náležitého zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Hodnotenie toho, ktorý zo svedkov je vierohodnejší či ktorý z vykonaných dôkazov je presvedčivejší vykonáva zásadne súd, ktorý je k tomu vďaka zásadám ústnosti a bezprostrednosti dôkazného konania najlepšie spôsobilý.

Obžalovanému nie je možné dať za pravdu ani v požiadavke na uplatnenie zásady in dubio pro reo, pretože prvostupňový súd pri existencii rozporov medzi jednotlivými dôkazmi si splnil svoju povinnosť zhodnotiť vierohodnosť a pravdivosť každého dôkazu jednotlivo a potom v súhrne s ostatnými dôkazmi, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnej skutočnosti. Nedošlo teda ani k porušeniu prezumpcie neviny, pretože prvostupňový súd zrozumiteľným a logickým spôsobom vysvetlil, prečo výpovediam svedkov uveril (vrátane svedeckej výpovede L. R. z prípravného konania) a obrane obžalovaného nie.

Napriek obrane obžalovaného, že nebolo preukázané, aby útočil na svoje okolie a aby mal úmysel použiť násilie proti zasahujúcim policajtom pre výkon ich právomoci, tak aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal, že je žalovaným trestným činom a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Záver o vine obžalovaného je možné oprieť nielen o svedecké výpovede zasahujúcich policajtov C. O., A. G., G. E. a N. B., ale aj čašníčky baru U leva L. R., kamerové záznamy z predmetného baru a lekársku správu a zápisnicu o prehliadke tela poškodeného A. G. s fotodokumentáciou.

Pokiaľ ide o svedkov, títo každý zo svojej perspektívy popísali priebeh skutkových okolností, ktoré po ich zhodnotení prvostupňovým súdom svoj odraz našli v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Pochybnosti o skutkových zisteniach nevyvoláva ani skutočnosť, že medzi výpoveďami je možné nájsť aj nejaké rozpory (napríklad či G. venoval obžalovanému pozornosť už pri vstupe do baru, či padol na chrbát alebo na bok, ako sa obžalovaný správal na policajnej stanici a podobne). Ide totiž o rozpory, ktoré vysvetlili, netýkajú sa podstatných skutočností a sú logickým následkom toho, že všetka pozornosť sa sústredila na zásah privolaných policajtov proti G. L. a tiež dôsledkom stresovej situácie pri tomto zásahu. Pochybnosti by za týchto okolností u odvolacieho súdu skôr vyvolala úplná zhoda svedeckých výpovedí zasahujúcich policajtov, ktorá by mohla naznačovať na dohodu svedkov. V danom prípade však pravdivosť ich výpovedí v podstatných bodoch, napíňajúcich pojmové znaky stíhaného prečinu, potvrdzuje aj svedecká výpoveď čašníčky baru L. R. a kamerové záznamy.

Takto aj zo svedeckej výpovede L. R. a z kamerových záznamov je nepochybné, že vo vnútri baru pri spútaní G. L. (v rámci výkonu právomocí policajta) obžalovaný použil násilie proti zasahujúcemu policajtovi C. O. a to preto, lebo chcel tento zákrok zmať. Intenzita použitého násillia zo strany

obžalovaného je zrejme už z toho, že sa na toto konanie obžalovaného C. O. otočil (ako je zrejme aj z kamerového záznamu), ale tiež z toho, že C. O. pri tom natrhol gombík na služobnej uniforme. Obžalovaný následne začal zápasiť s ďalším zasahujúcim policajtom A. G., ktorého opakovane v bare strhol na zem. Je teda nepochybné, že intenzita obžalovaným použitého násillia voči A. G. nebola bezvýznamná, ako tvrdí obhajoba. Rovnako to platí aj o násillí, ktoré obžalovaný použil proti A. G. vonku pred barom, keď ho schytil za nohu a stiahol do pokľaku. O intenzite použitého násillia svedčí aj pomliaždenie kolien a odrenina ľavého kolena A. G.. Voči A. G. tak obžalovaný konal v reakcii na to, že ho G. odtlačil od C. O. a bránil mu tým v marení zákroku voči G. L. a tiež na to, že vo vnútri baru i pred barom sa poškodený G. zúčastňoval na zákroku proti G. L..

Nie sú pravdivé tvrdenia obhajoby, že policajtov sa obžalovaný dotkol len preto, lebo sedel blízko L., ale neútočil na nich. Z kamerových záznamov (kamera č. 2) je totiž jednoznačné, že obžalovaný sedel pri bare spolu s L. a s týmto sa bavil, no hneď potom, čo policajti začali vykonávať zákrok proti L. obžalovaný vstal a šiel pomáhať L., aby zmaril zákrok proti nemu (O. strkal a ťahal). Poškodený G. sa obžalovanému v marení zákroku snažil zabrániť spolu s ďalšími zákazníkmi baru tým, že ho odtlačali od O., ktorý na zemi spútal L.. Napriek tomu sa obžalovaný stále k O. vracal, až obžalovaný napadol poškodeného G..

Nepravdivá je aj námietka obžalovaného, že len v dôsledku jeho opitosti došlo k pádu a stiahnutiu poškodeného G. na zem a že len pre neschopnosť pohybu pre požitý alkohol pred barom sa chytil nohy G.. Z kamerových záznamov v bare je totiž zrejme, že obžalovaný nebol v takom stave opitosti, aby mal problémy s pohybom, resp. aby bezdôvodne padal, tackal sa či mal nekoordinované pohyby. Naopak, aj keď bol opakovane odtláčaný od prebiehajúceho zákroku voči L., sa k tomuto neustále neodbytné vracal. Obhajobou tvrdený ťažký stav opitosti obžalovaného nevyplýva ani zo svedeckých výpovedí A. G. a L. R.. Rovnako aj znaleckým dokazovaním z odvetvia psychiatria bolo zistené, že obžalovaný nadhodnotil množstvo alkoholu, ktorý vypil pred skutkom.

Vykonané dôkazy teda dostatočne konkrétne svedčia o tom, že obžalovaný použil násillie - fyzickú silu proti telesnej integrite C. O. a A. G., ktorí voči G. L. pre jeho protiprávnu činnosť vykonávali policajný zákrok - služobnú činnosť policajta pri plnení úloh Policajného zboru, teda vykonávali právomoc verejného činiteľa. Násillie obžalovaný proti policajtom použil opakovane napriek tomu, že boli v služobných rovnošatách s viditeľným označením príslušnosti k Policajnému zboru. Tieto zistenia nedávajú priestor pre pochybnosti o tom, že popísané útoky zo strany obžalovaného boli vedené úmyslom použiť násillie pre výkon právomoci verejného činiteľa (podľa odvolacieho súdu voči C. O. aj v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, na čo však pre chýbajúce odvolanie prokurátora nie je možné brať zreteľ). Rovnako je tým vyvrátená obrana obhajoby o náhodných kontaktoch obžalovaného s policajtmi v dôsledku požitého alkoholu.

Vzhľadom na uvedené bolo teda aj podľa názoru krajského súdu nepochybné preukázané, že skutok uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku tak, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, sa stal a tiež, že ho spáchal obžalovaný K. L..

Pokiaľ ide o návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom nových svedkov, tak tieto neboli navrhnuté včas. Obžalovaný ich odvolaciemu súdu predložil až deň pred konaním verejného zasadnutia o jeho odvolaní, hoci žiadne návrhy na doplnenie dokazovania nemal v prípravnom konaní pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, ani po podaní obžaloby a ani po ukončení dokazovania na hlavnom pojednávaní. Bol pritom po podaní obžaloby poučený o tom, že je povinný bez meškania oznámiť súdu návrhy na vykonanie dôkazov, pretože inak ich môže súd odmietnuť (§ 240 ods. 3 Tr. poriadku). Nie je pritom možné súhlasiť s tým tvrdením obhajoby, že sa im svedkov podarilo stotožniť až 11.01.2022. Obhajoba sa totiž o skoršie stotožnenie svedkov ani nepokúsila, pričom jej v tom nič nebránilo. Kamerové záznamy z miesta činu boli súčasťou spisu už v prípravnom konaní, pričom ohľadom identifikácie svedkov žiadne otázky obhajoba nemala ani pri výsluchoch barmanky L. R..

Predmetný návrh na doplnenie dokazovania však nebol ani dôvodný, pretože smeroval k zisteniu tých skutočností, ktoré už boli bez akýchkoľvek pochybností zistené inými už vykonanými dôkazmi. Takýmito dôkazmi, ako už bolo vyššie uvedené, boli najmä výpovede piatich svedkov a kamerové záznamy z miesta činu.

Aj podľa odvolacieho súdu svojím konaním ustáleným v napadnutom rozsudku obžalovaný naplnil všetky pojmové znaky prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, pretože použil násilie pre výkon právomoci verejného činiteľa s tým, že podľa odvolacieho súdu je táto právna kvalifikácia správne založená na priamom úmysle obžalovaného podľa § 15 písm. a) Tr. zákona.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o treste. Prvostupňový súd totiž, po zohľadnení zásad ukladania trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1 až 5 Tr. zákona, uložil obžalovanému trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby upravenej podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona. Podľa odvolacieho súdu oproti napadnutému rozsudku by do úvahy síce prichádzala aj poľahčujúca okolnosť uvedená v § 36 písm. k) Tr. zákona, lebo poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, ktorá jediná si uplatňovala náhradu škody, škodu spôsobenú trestným činom v sume 18,94 eur obžalovaný uhradil. Priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti by však nemal žiaden vplyv na úpravu trestnej sadzby a na výmeru trestu, nakoľko by to nemalo vplyv na zmenu prevahy príťažujúcich okolností, v dôsledku ktorej bola v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zákona zvýšená dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Preto len za účelom nápravy tejto chyby vo výroku o treste odvolací súd tento výrok nerušil a nemenil.

Keďže obžalovaný sa žalovaného predmetného úmyselného trestného činu dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, tak podmienené odloženie výkonu trestu odňatia slobody podľa § 49 ods. 2 Tr. zákona do úvahy neprichádzalo.

Obžalovaný doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody nebol. Preto podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona prvostupňový súd správne obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Za rozhodnutie v súlade so zákonom je potrebné považovať aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o nariadení ochranného liečenia.

Keďže teda krajský súd nezistil žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, jeho odvolanie ako nedôvodné v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku jednomyseľne zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.